

Gierslöv Byablad

Nr. 4 2018

*Den vägen är lång, som två har att gå,
vilseväg, kan det tyckas ibland,
och har sina märken och mål ändå.*

Karin Boye

Eftermiddagsgruppen

Träffas tisdagar udda veckor kl. 14.00 – 16.00
i Kulturhuset.

Säsongs start 2019 den 12 februari.

Qi-gong

Träffas tisdagar kl.19.00 i Kulturhuset.

Under ledning av Carola Grauers.

För information:

Camilla Kristensson 0707 . 81 43 09

Säsongs start 2019 den 12 februari.

Pubafton med tema lamm

Fredagen den 19 oktober kl. 19.00.

Välkomnar vi alla medlemmar till en
Pubafton i Kulturhuset där Marie och
Gustaf Gardesson visar och informerar
om sina lamm.

Kallelse till Årsmöte

Lördagen den 17 november kl.17.00.

i Kulturhuset ingen anmälan.

Årsfest

Lördagen den 17 november kl.18.00.

Pris: 120:-/pers

Anmälan senast den 12/11 till:

Ingela Berg

Lars-Erik Olsson

Tel. 070 – 959 40 10

Tel. 070 – 059 39 61

ingela.berg1@gmail.com byalaget@gardslov.se

Välkommen till Ottosjökokken

Lördagen den 24 november samling
vid Kulturhuset kl. 17.00.

Pris: 400:-/pers

Anmälan till:

Lennart Kristensson

Tel. 0705 – 12 08 11

Mail. byalaget@gardslov.se

Vi reser Julgranen

Lördagen den 1 december kl.09.00 träffas vi på
torget i Gärdslöv och hjälps åt att resa julgranen.

Vi säljer grillad korv och bjuder på glögg med
pepparkakor i Kulturhuset.

Julpyssel

Lördagen den 1 december kl.10.00 – 13.00

Välkomnar vi alla barn till Kulturhuset för att pyssla.

Anmälan till:

Mette: 0723- 01 57 95

E-post: byalaget@gardslov.se

Enklare Julbord

Lördagen den 1 december kl.15.00

Träffas vi på Börringe Bygdegård för att äta ett
enklare julbord med lotteri & underhållning.

Pris: 170:- inkl. dryck: lättöl/julmust.

Starkare drycker finns att köpa.

Barn under 12 år och nedåt 100:-/person.

Medhavd sprit ej tillåten.

Först till kvarn gäller.

Anmälan oss tillhanda senast den 23/11.

Bindande anmälan till:

Lennart Kristensson

Tel: 0705 – 12 08 11

E-Post: lennart@torparen.se

Lucia i Gärdslövs kyrka

Torsdagen den 13 december kl.19.00 bjuds vi på

traditionellt luciafirande med Trelleborgs Lucia i
Gärdslövs kyrka & vår kantor Peter Svensson.

Vi avslutar med kaffe och hembakta lussebullar.

Ett samarbete med Anderslövs Församling

Julgransplundring

Lördagen den 12 januari 2018 kl.13.00 – 15.00.

I Kulturhuset välkomnar vi er till en traditionell
Julgransplundring med dans, lekar och godis.

Anmälan till:

Mette: 0723 – 01 57 95

E-post: byalaget@gardslov.se

Årets första Pubafton

Fredagen den 25 januari 2019 kl. 19.00.

Startar vi året med att välkomna alla våra
medlemmar till pubafton i Kulturhuset.

Som alltid; till självkostnadspris.

Alla hjärtansdagspyssel

Lördagen den 9 februari 2019 kl.10.00 – 13.00.

Välkomnar vi alla barn till att pyssla med oss.

Anmälan till:

Mette: 0723 – 01 57 95

E-post: byalaget@gardslov.se

www.gardslov.se

Vid anmälan till våra aktiviteter är det först till kvarn som gäller.

Anmäl eventuella allergier vid anmälan till aktiviteten.

Fest i Kulturhuset

Välkomna

Lördagen den 17 november kl.18.00 bjuder vi in till Årsfest i Kulturhuset.

Meny

Skånsk kalops med rödbetor och kokt potatis

*Gräddtårta
kaffe/te*

vatten/lättöl

öl och vin finns att köpa.

Anmäl eventuella allergier vid anmälan till aktiviteten.

Pris: 120 kr/person

**Anmälan till årsfesten är bindande och skall vara oss tillhanda före den 12/11.
Anmäl eventuella allergier vid anmälan till aktiviteten.**

Stort lotteri.

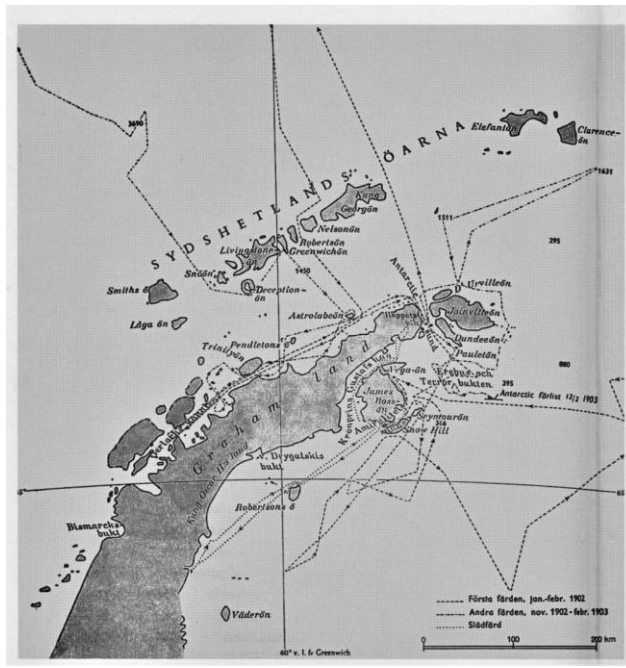
Underhållning.

Du betalar på plats när du kommer eller med Swish 123 690 55 33

Ingela Berg
tel. 070 – 959 40 10
ingela.berg1@gmail.com

Lars-Erik Olsson
tel. 070 – 059 39 61
byalaget@gardslov.se

www.gardslov.se

Skådeplats för äventyret ombord *ANTARCTIC* med den svenska sydpolarfärden.

Den 7 november 1902 lämnade fartyget *ANTARCTIC* Ushuaia efter att fartyget fått en rejäl överhaling och lastats med kol och proviant, inklusive färsk mat som bestod av lamm och gäss som hängdes i riggen. Efter att man stångade sig igen isen lyckades man nå Syd-Shetlandsöarna och ägnade tid till att kartera västra sidan som var relativt isfri. Sedan begav man sig mot Antarctic Sound bara för att finna detta blockerat av fast-is på havet och genomträngligt.

Tre man sattes i land den 29 december 1902, J. G. Andersson (geolog), S.A. Duse (kartograf) och T. Grunden (matros), på en plats som senare blev kallad Hoppets vik för att till fots försöka etablera kontakt med Nordenskjöld på Snow Hill. Hoppets vik (Hope Bay) ligger på nordöstra spetsen av Antarktis-halvön och sundet utanför går under namnet Antarctic Sound, namngivet efter just Nordenskjölds fartyg som i januari 1902 var det första skeppet att genomsegla sundet.

De tre misslyckades med att nå fram till Snow Hill och tvingades därför återvända till Hoppets vik där man uppförde en primitiv stenhydda för övervintring. Fartyget var bestämt att upphämta männen i Hoppets vik i mars 1902, om de inte lyckats i sitt uppsåt men återkom aldrig. Det var försvunnet.

Matförråden man hade landat var mycket knappa och pingviner blev stapelfödan. I denna hydda tillbringade man den påföljande vintern under mycket extrema förhållanden, vilket skildras av både Andersson (1933 & 1944) och Duse (1905).

Sista synen av ANTARTIC. (foto kapt. Larsen)

Under tiden i försöken att nå Snow Hill sjövägen med *ANTARCTIC* fastnade fartyget redan i början av januari i drivisen för att slutligen se hur expeditionsfartyget skruvades ner i Weddellhavets is och sjönk den 12 februari 1903. I dagböckerna skildrar flera av de ombordvarande hur tiden januari-februari var en resa mellan hopp och förtvivlan som pågick då man satt fast i isen.

Efter att ha drivit i isen i mer än en månad och fartyget fått ett flertal törnar av isen var kampen slut. Kl. 08.00 samlades alla på däck för att utbringa en skål till fartyget och strax efter gick man ut på ett isflak där man samlat så mycket som möjligt med mat och förråd samt tre båtar. Från isflaket betraktade man med sorg sitt fartyg sakta försvinna kl. 12.45. Det sista man såg av fartyget innan hon slukades av havet var K.S.S.S. flagga som satt på toppen av stormasten. Märkligt nog var det inte panik som drabbade männen utan man satte upp ett tält med ett segel som bärgats, värmda mat och sedan underhölls man av dragspel och sång. Kanske en befrielse att kampen om att rädda fartyget var slut och nu visste man att fartyget aldrig skulle ta dem tillbaka till civilisationen. Nya utmaningar stod framför 20 män som nu tvingades ta sig an element som numera skulle beskrivas som ohanterbara.

Första lägret ute på packisen den 12 februari 1903.(kolorerat foto: GUB)

Besättningen med bl.a. kaptenen C. A. Larsen och två vetenskapsmän, botanisten C. Skottsberg och zoologen K.A. Andersson samt givetvis eldaren Wilhelm Holmberg-Jönsson, totalt 20 man, lyckades efter 16 dygn ute på packisen ta sig till den lilla Pauletön som man redan i januari 1902 besökt.

Där övervintrade man i en primitiv stenhydda de följande åtta månaderna under extremt svåra omständigheter. I stenhyddan hade man två rader med vardera tio man utmed väggarna och gången, som skapades i hyddans mitt kallades Karl-Johan, för att hedra norrmännen. När man den 28 februari såg möjligheten att nå ön hade man lastat sina tre båtar till bredden och efterlämnat, väl utmärkt ute på isen, åtskilligt av sina förrådsartiklar. Den första natten iland kom en extrem storm och allt ute på isen var förlorat. Att hålla 20 man vid liv med ytterst knappa förråd var en ofantlig utmaning.

Dagens enda höjdpunkt i drygt åtta månader var maten, oftast en tunn pingvin- eller sälsoppa och en skeppsskorpa. Bränsle till att koka eller snarare värma maten var sälspäck. Att ingen drabbades av skörbjugg får sannolikt tillskrivas de basala kokmöjligheterna och att det säl- och pingvinkött man konsumerade aldrig blev tillräckligt genomkokt. Därmed förstördes inte vitamin C, vars brist leder till skörbjugg.

Hur Wilhelm Holmberg-Jönsson i detalj upplevde sin vinter på Pauletön får vi aldrig veta då han aldrig efterlämnade någon dagbok.

Expeditionen var därmed uppdelad i tre grupper, Snow Hill, Hoppets vik och Pauletön, utan inbördes kännedom om varandras belägenhet, samtliga med en förhoppning om att överleva sydpolsvintern 1903 och dessutom samtidigt bedriva vetenskapligt arbete samt en from förhoppning att på något sätt ta sig till Sydamerika drygt 750 sjömil åt norr över det hav som av sjömän beskrevs; *Roaring 40s*, *Screaming 50s* och *Howling 60s*.

Gösta Bodman, meteorologen på expeditionen, skriver i sina memoarer (opublicerade) om avstånden mellan de tre platserna som kom att bli centrum för äventyret: "*Snow Hill*", "*Hoppets Vik*" och "*Paulet Ön*" vilka i sina avstånd i det närmaste — i samma ordningsföljd — avstånden mellan de svenska orterna "*Stockholm*", "*Västerås*" och "*Eskilstuna*". Inga ouppnåeliga sträckor här hemma men i en Antarktisk vinter omöjliga att övervinna, speciellt om man saknar fullgod polarutrustning, viket varken gruppen i Hoppets vik eller männen på Pauletön hade.

Upplösningen

Efter att ha tillbringat sju månader i stenhyddan i Hoppets vik lyckades de tre männen som där övervintrat, äntligen etablera kontakt med Snow Hill. Eftersom fartyget inte återkommit i mars 1902, som avtalat, fanns inga andra möjligheter till att rädda livet än att ta sig till Snow Hill. I deras andra försök som påbörjades i september 1903 att nå fram hade man turen att möta Nordenskjöld och hundföraren Jonasen i sundet som numera går med namnet Kronprins Gustavs kanal den 12 oktober. Udden på ön Vega där man möttes strax utanför på havsisen kallas numera Cape Well Met (Välkomstudden). Ett nog så passande namn.

Nordenskjöld och hans kompanjon Jonasen var ute på en slädeexpedition för att genomföra en kartering då ingen människa besökt området tidigare. De tre från Hoppets vik var då i ytterst svåra belägenheter varav två med omfattande förfrysningsskador. Man ankom till Snow Hill den 16 oktober 1903, på dagen två år sedan man lämnat Göteborg. De kvarvarande hade lyckats slå ihjäl en kejsarpingvin, vars vikt uppgår till c:a 35 kg och planerade en rejäl festmåltid dagen till ära.

Det blev festmiddag med kejsarpingvin-filé med oväntat nio i stället för fyra personer. Gruppen på Snow Hill var angelägna att få nyheter om var fartyget *ANTARCTIC* fanns, men de tre från Hoppets vik hade inget svar. Fartyget var borta.

Under tiden hade både en argentinsk och även en svensk räddningsexpedition organiserats. Den 8 november 1903 anländer samtidigt, och utan vetskap om varandra, först några personer från det argentinska räddningsfartyget *URUGUAY* och senare även en grupp om 6 man med kapten Larsen, övervintrare från Paulet-ön, fram till Snow Hill. Den 10 november överges vinterstationen och dagen därpå hämtas de 13 kvarvarande deltagarna på Pauletön. Den 2 december 1903 når expeditionen slutligen åter till Buenos Aires. Den svenska undsättningsexpeditionen ankom Snow Hill först den 4 december bara för att finna en övergiven stuga.

Åter till civilisation

I Buenos Aires mottogs dessa 'sydpolsmän' som hjältar. Vid ankomsten till kajen mottogs man av Argentinas president, höga amiraler och fick åka hästdroska genom stadens gator som kantades av tiotusentals entusiastiska '*Porteños*' (stadsbo i Buenos Aires). Gösta Bodman, expeditions meteorolog skriver; "*lefveropen: "Vivas los valientes Sueccos!" ville aldrig taga slut"*. För besättningsmännen måste detta känts nästan överdrivet, kanske en mera nordisk attityd som helt skiljer sig från det latinska kynnet som härskade i Buenos Aires.

Såväl vetenskapsmän som besättning fick uppleva ett lyckorus med stora banketter, mat och vin i överflöd, sol och värme. Både vetenskapsmän som besättning, noterar i sina dagböcker även sin förtjusning att åter få se '*kvinnfolk*'.

I storstaden Buenos Aires, varade väntan i drygt två veckor på ett fartyg som skall ta dem till Europa. Här förbyttes det karga och kylslagna liv männen genomlidit sedan man lämnade Buenos Aires i december 1901. I två hela år hade man slitit ont i bland isen och kyla i söder under förhållanden som få ens överlever. Wilhelm Holmberg-Jönsson var en av dessa härdade män.

Nog måste det ha känts hopplöst när man övergivit fartyget, stående på ett isflak i Weddellhavet den 12 februari 1903 och se fartyget sakta försvinna. Hopplösheten när man under 16 dygn försökte nå ön Paulet men isen ständigt förde dem lika långt åt fel håll under natten som man avancerat mot ön under dagen, hopplösheten när man väl nått ön och vetskapen att ingen visste var de skeppsbrutna befann sig, hopplösheten när man såg att det lilla matförråd man lyckats rädda och få med sig till ön knappast skulle räcka att föda 20 man över en lång, kall, och mörk vinter i Antarktis.

Snöstormar som tvingade de 20 männen att ligga i sina enkla 'sovsäckar', veckovis instängda i temperaturer långt under fryspunkten. Det enda skälet till att man var tvingade att ge sig ut var att uträtta de mest nödvändiga behoven.

Hur de 13 män som satt kvar på Pauletön, upplevde morgonen den 11 november 1903 då en fartygsvissla väckte dem skildras som en nästan överklig och osannolik händelse. Var det dröm eller verklighet att ett fartyg låg utanför stranden? Man hade sett kapten Larsen och fem av sina kamrater försvinna i en roddbåt med ett enda hopp att de skulle lyckas i sin utmaning att nå Snow Hill. Om detta misslyckades var det ingen som visste var de befann sig. Det osannolika blev det sannolika!

Det värsta bakslaget för männen på Paulet-ön, efter man sett fartyget gå under, kom mitt i vintern den 7 juni 1903 då en av besättningsmännen avled. Exakt vad som orsakade hans död har aldrig gått att fastslå. Trots detta lyckades kapten Larsens enorma entusiasm och optimism och ständiga uppmuntran till att fiska och jaga säl, vidmakthålla deras mod. Håll männen sysselsatta och säkerställ att det fanns mat var kaptens målsättning. Skottsberg som hade talets och sångens gåva underhöll på kvällarna med föreläsningar och sång. Även Haslum, 2e styrman, hade räddat sitt dragspel men under den kalla och fuktiga vistelsen i stenhyddan ruttande det bort. Några få böcker hade man även räddat, ur vilka Skottsberg idkade högläsning. Ett av verken var om den norske polarforskarens Fritjof Nansens färd över Grönlands-isen 1888. Två skeppskatter hade man även lyckats rädda från det sjunkande fartyget vilka hjälpte till med att uppmuntra männen.

Dessa katter var sannolikt de första katterna att övervintra i Antarktis och en av katterna överlevde och fick göra resan till Buenos Aires, vilket belönade kapten med en medalj från stadens djurskyddsförening.

Hur sugna dessa män var på mat belyses väl då pingvinerna återkom till Paulet-ön i oktober 1903 efter denna långa vintern. När pingvinerna väl påbörjade äggläggning insamlades ägg i stora antal. En av besättningsmännen lyckades sätta i sig 36 ägg vid en måltid! Betänk då att ett pingvinägg är nästan dubbelt så stort som ett hönsägg. Att då få i sig 36 ägg får nog anses vara en prestation!

Optimisten kapten var hela tiden ständigt övertygad att man så fort sommaren i november 1903 anlände och skapade öppet vatten skulle man göra ett försök att med båt nå Snow Hill. Man lyckades och märkligt nog samma dag, den 8 november, som den argentinska undsättningsexpeditionen anlönt till Snow Hill. Ödet är ibland smått otroligt och dagen 8 november kom att betyda något för resten av deras liv som medverkade i den svenska sydpolarexpeditionen ombord fartyget *ANTARCTIC*.

Åter till Europa

Väl i Buenos Aires och med en kraftigt underfinansierad expedition återstod frågan hur man skulle ta sig hem? Med frikostigt erbjudande från ett tyskt rederi seglade 'sydpolsmännen' ombord passagerarfartyget på *TIJUCA* från Buenos Aires mot hemlandet under ytterst bekväma förhållanden. Frukost, lunch och middag serverades med tysk precision och maten var för dessa tidigare så tidigare svultna män rena lyxmåltider. Väl i Hamburg den 6 januari 1904, och efter stora festligheter, vidtog färden med tåg till Köpenhamn där stora ovationer på nytt mötte dessa polarhjältar. Manskapet fortsatte med tåg färjan till Malmö dit man anlände den 8 januari.

Här inkvarterades man på hotell och stadens alla stora män med följe av deras kvinnor anordnade festligheter för polarhjältarna. Wilhelm Holmberg-Jönsson måste ha känt 'berömmelsens vingar' nu när han som enkel eldare fick stå i 'strålkastarljuset' i sin egen hembygd Skåne.

Den 9e januari anslöt några av vetenskapsmännen samt kapten Larsen, som kvarstannat i Köpenhamn över natten. Färden gick nu mot slutmålet, med nattåg till den kungliga 'hufvudstaden' Stockholm. Järnvägsstyrelsen bjöd på turen med en chartrad specialvagn.

När tåget passerade Lund hade en stor samling av studenter, lärare och forskare vid universitet och många andra nyfikna samlats på stationen för att få en skymt av dessa 'svenska och norska polar hjältar' som snabbt passerade förbi.

Man kan nog bäst jämföra dessa polarhjältar med det intresse och hjältegloria många av oss upplevde kring männen på rymdfärderna på 1960-talet eller i ett skånskt perspektiv när de ljusblå åter vunnit fotbollsallsvenskan.

Åter i 'hufvudstaden'

Slutligen, på förmiddagen den 10 januari kl. 11.25 ankom tåget till Stockholm där man möttes av en stor folksamling. Man ville hylla dessa hjältar som man i maj 1903 var övertygad om att de var borta för alltid. I Ord & Bild (13e årg 1904) skildras ankomsten med följande: "*talrika människoskaror samlade, som mottogo de långväga resenärerna med jubel.*" Nu hade även regeringen och kung Oscar fått smak för svenska polarhjältar och deras bedrifter och därmed ville sola sig i glansen som redan väckt stort uppseende internationellt. Ecklesiastikministern Sixten von Friesen och sjöförsvarsminister Palander fick representera både konung och regering, som tillsammans med andra prominenta herrar såsom prof. Montelius och Asienforskaren Sven Hedin m.fl. hälsade expeditionen välkommen åter till Sverige.

Sedan vidtog en rad av festligheter där besättningen var inviterad till att besöka många av dåtidens stora begivenheter i Stockholm; Nationalmuseet, Skansen.... En stor bankett avhölls med expeditionens deltagare och 200 gäster på hotell Fenix. Den '*käcka besättning*', som dagspressen kallar dem, inkvarterades på Hotell Englund medan vetenskapsmännen och kapten Larsen fick bo flottare, på Grand hotell.

Delar av ANTARCTICs besättning i Stockholm, januari 1904. Wilhelm Holmberg-Jönsson står i bakre raden, till vänster om julgranen (no. 7 från höger).

Slutligen, den 12 januari 1904, begavs sig formellt avveckling av expeditionen, avmönstring från ett fartyg som låg i Weddellhavets djup och lönen utbetalades till besättningen som för en matros/eldare uppgick till c:a 55 kronor per månad. Planen var att expeditionen skulle ha återvänt till Sverige i april/maj 1903 men så blev inte fallet, utan med en kraftig försening om nio månader men trots allt med så gott som för alla återvändare i gott vigör, förutom norrmannen Wengersgaard vars grav ligger kvar på Paulet-ön. Wilhelm Holmberg-Jönssons polaräventyr varad i nästan exakt i 27 månader som eldare och skeppsbruten.

Vetenskapliga framgångar

Trots att stora problem uppstod var den första svenska expeditionen till Antarktis mycket framgångsrik i vetenskapligt hänseende. Ett flertal intressanta fossila fynd av utdöda djur- och växtarter gjordes. Man bidrog även till den kartografiska kunskapen om den antarktiska halvön Grahams Land och dess närområden samt utförde meteorologiska och magnetiska observationer. Oceanografiska mätningar avslöjade dessutom åtskilligt som var okänt om den Sydliga Oceanen och kustnära områden kring Antarktis-halvön. Man presenterade unik marinbiologiska resultat och åtskilliga för vetenskapen helt nya arter kunde beskrivas.

Vidare finner man på kartan än idag åtskilliga platsnamn som härrör från Nordenskjölds expedition och där även flera av besättningen fått sina namn förevigade. Tyvärr var det ingen av de fyra i maskinrummet som hamnade i denna förnämliga skara. De svenska vetenskapsmännens renommé växte med åren och flertalet nådde stora internationella erkännanden. Fem av dem erhöll titeln professor och en blev Sveriges ledande fiskeriintendent och även riksdagsman.

Maskinrummets besättning ombord Antarctic. Stående från vänster; 1ste maskinchef Anders Karlsen, Sandefjord; eldare Carl Johansson (Göteborg) och Wilhelm Holmberg-Jönsson (Gärdslov). Sittande 2a maskinist Georg Karlsen (Sandefjord) och son till Anders. Bilden tagen i Buenos Aires dec. 1904 (privat ägo)

Argentinararen Sobral som när han anslöt expeditionen den december 1901 i Buenos Aires och inte förstod ett ord svenska eller norska flyttade till Sverige, redan år 1905, där han både doktorerade i Uppsala i ämnet geologi och gifte sig. Han lyckades lära sig svenska under sina två år på Snowhill genom att läsa tidningen STRIX, vilket expeditionen fått med sig i stora antal.

År 1913 återvände han till Argentina där han skapade den motsvarande institutionen till SGU för kartläggning av Argentinas geologi. Senare var han involverad i bildandet av det argentinska oljebolaget YPF. Dessutom hann han vara argentinsk konsul i Oslo. Genom hans försorg kom ett stort antal svenska geologer senare att aktivt kartera Argentina.

Trots att fartyget gick förlorat räddades stora delar av det vetenskapliga materialet, som avlastades i Port Stanley, Falklandsöarna, i juli 1902. Detta bearbetades efterhand och resulterade i en mängd vetenskapliga publikationer, föredrag, deltagande i konferenser och vidgade vetenskapliga kontakter. En ytterligare sidoeffekt av expeditionen var att den genom kapten C. A. Larsens försorg lade grunden till vad som kom att bli en storskalig valfångstindustri kring Antarktis vilken hade sin början år 1904 med Larsens landbaserade valfångststation i Grytviken på Sydgeorgien där även två av besättningsmännen ombord *ANTARCTIC* även medverkade.

Redan 1904 publicerade Otto Nordenskjöld med kollegor och kapten Larsen en populärvetenskaplig skildring av färden i två volymer: *Antarctic. Två år bland sydpolens isar*. Den argentinske deltagaren José Maria Sobral utgav sin expeditionsberättelse på spanska redan 1905 och samma år utkom kartografen S. A. Duses minnen, vilka främst handlar om övervintringen i Hoppets vik. Senare, på 1930- och 40-talet publicerade prof. J. G. Andersson flera böcker som behandlar expeditionen i populär form.

Expeditionen avsatte även en mängd vetenskapliga resultat vilka bearbetades av såväl svenska som utländska forskare och som publicerades i serien *Wissenschaftliche Ergebnisse der Schwedischen Südpolarexpedition*. Denna utgavs i sex volymer omfattande åtskilliga tusen sidor under de påföljande åren och fram till 1920-talet och refereras till än idag.

Det kanske mest betydande vetenskapliga resultatet var alla de fossiler som man fann. Detta bevisade att den sydliga kontinenten hade hyst motsvarade arter som man funnit i Sydamerika, Indien och södra Afrika. Detta låg som grund när den tyske vetenskapsmannen Alfred Wegener publicerade sin då anmärkningsvärda teori, ett paradigmskifte, om kontinentalförskjutningen år 1912. Hans hypotes som bl.a. grundade sig på fynd av fossiler var att det långt tidigare funnits en 'superkontinent' Pangaea som sedan splittrats upp och glidit isär. Det skulle ta ytterligare minst 60 år innan denna teori var fullt ut accepterad bland världens geologer!